

Es refreda l'esperança

Un relat de: [Somiadora sense somnis](#)

Era fràgil i forta.

Fràgil aparentment, mirada dubtosa travessant teranyines de pors i miríades d'incerteses, ment carregada amb els enigmes d'un univers dins ella. Els seus ulls eren grans, suficientment grans per abastar infinites il·lusions finites. Els seus somnis fitaven l'horitzó, i hi nedaven més enllà sense límits ni fronteres.

Forta, molt forta. Les pors i incerteses eren etèries ombres fugaces que aconseguia vèncer a cada segon, els enigmes impàvids guardians d'una veritat apassionant per descobrir, il·lusions i somnis convertien els seus dies en aventures i les seves nits en històries, la intensitat d'un instant batejava tant fort com el seu cor innocent passejant per la vida. Feia molta calor, les seves galtes enceses marcaven el pas ferm i abrigaven l'esperit jove regalant protecció.

Però, com tot, tot, acabà; va arribar el final de la il·lusió.

No van ser una, ni dues, ni tres persones. Ni va ser ell. Simplement, va arribar el moment. Algun racó del seu subconscient guardà de mica en mica cada petit retall de grisor any rere any, fins tintar penombra. Una paraula, un fet. La fragilitat sobtadament pesava molt més que la fortalesa, l'escull es trencà i els ulls configuraren una mirada buida i perduda dins la infinitat del no-res. Feia molt de fred, allà.

L'encís de la realitat l'havia paralitzat, i el canvi de temperatures atacà la il·lusió fortament. I així es refredà, l'esperança. Sense il·lusió no hi ha esperança, però tan sols està refredada, es pot tornar a escalfar. Poc a poc, però es pot. Quan la fe en les persones s'acaba, només ens queda la fe en nosaltres mateixos. Si veiem en nosaltres vestigis d'un canvi, el món de les esperances s'obrirà de nou als nostres ulls. I la fortalesa sempre sap emergir després de capbussar-se, perquè és necessari arribar al fons per agafar l'empenta de la vida que ens impulsa cap amunt, molt amunt.

Ara només és forta.